

Detective Matrix

en de moord op
landgoed De Witte Raaf

Sanne de Bakker

Met illustraties van
Jeska Verstegen

kluitman

Nur 283/W022001

Bisac JUV028000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Tekst: Sanne de Bakker

© MMXX Illustraties: Jeska Verstegen

Belettering omslag: Oranje Vormgevers

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Deel 1

Hoofdstuk I

De moord

Midden in de nacht klonk een ijselijke kreet op landgoed De Witte Raaf. Meneer Hopkens schoot vanuit een diepe slaap uit zijn bed, gleed uit over het Perzische tapijtje en viel met zijn billen op de grond.

Er klonk een bonk. Nog een kreet. En ineens was er een stilte, die lang voortduurde.

Meneer Hopkens trok zich overeind aan de rand van zijn bed — zijn hart roffelde — hij struikelde over zijn veel te grote pantoffels en rende zijn souterrain uit; de verdieping die zich voor een deel onder de grond bevond, waardoor meneer Hopkens regelmatig alleen de benen van zijn gasten langs zijn raam zag wandelen.

Met twee treden tegelijk klom hij de trappen op. De kreet had ergens boven zijn souterrain geklonken. Hij stormde de lange hal in. De deur van kamer 10 ging langzaam open. Een warrige haardos

verscheen om de hoek van de hotelsuite. 'Hebt u het ook gehoord?' vroeg mevrouw Van Breukelenhof met trillende stem.

'Nou en of!' riep meneer Hopkens uit. Hij zette een pas dichterbij.

De wenkbrauwen van mevrouw Van Breukelenhofschoten omhoog. Haar blik gleed over het bijna blote lichaam van meneer Hopkens.

'O, pardon!' zei meneer Hopkens. Het bloed stroomde naar zijn wangen. 'Eh... ik ben rechtstreeks vanuit mijn slaap hiernaartoe gerend.'

'Aha,' zei mevrouw Van Breukelenhof bescheiden.

'Eh...' Meneer Hopkens hield zijn armen gekruist voor zijn bovenlijf. 'Waar kwam het vandaan?'

'Nou, in de kamer hiernaast, meneer Hopkens. Het kwam uit de kamer van mijn vriendin.'

Meneer Hopkens liep naar kamer 12. Hij klopte op de deur. Geen reactie. Hij klopte nogmaals. Dit keer harder. Weer geen reactie.

Iets verderop ging nog een deur open. John van Eerwijk verscheen in het donker. Hij riep: 'Kan het wat stiller?' Hij verdween weer en sloot de deur met een klap.

'Waar bemoeit hij zich mee, de engerd,' klaagde mevrouw Van Breukelenhof.

Meneer Hopkens werd nu toch wel erg ongerust. 'Ik ga de looper halen, daar kan ik alle hotelkamers mee openen. Ik ben zo terug, mevrouw Van Breukelenhof.'

'Prima. Ik wacht wel.'

Meneer Hopkens holde via de trap naar zijn kantoortje vlak bij de entree van het hotel. Daar hing zijn met bont gevoerde winterjas.

Die trok hij onmiddellijk aan. Hij opende het laatje van zijn bureau en graaide de looper eruit.

Na een snelle sprint stond hij weer voor de hotelkamer van Adeline Lepelaar van Aerdenhoudt. Mevrouw Van Breukelenhof kwam onmiddellijk naast hem staan. 'Eh...' zei meneer Hopkens ongemakkelijk. 'Laat mij maar eerst.'

'Zoals u wilt,' zei mevrouw Van Breukelenhof.

Voor de zekerheid klopte meneer Hopkens nog een laatste keer op de deur. Maar toen hij weer niks hoorde, stak hij de sleutel in het gat en maakte de deur open.

'Mevrouw Lepelaar van Aerdenhoudt?' zei meneer Hopkens zachtjes. Het bleef stil.

Meneer Hopkens liep op zijn blote voeten over het fluweelzachte tapijt. Hij kwam het hoekje om en zag het lege hemelbed. De lakens lagen opengeslagen en hingen aan de andere kant half op de grond. Vreemd, dacht meneer Hopkens. Hij kreeg het een beetje warm nu. Hier klopte iets niet. Hij zette nog een pas dichterbij, en nog een.

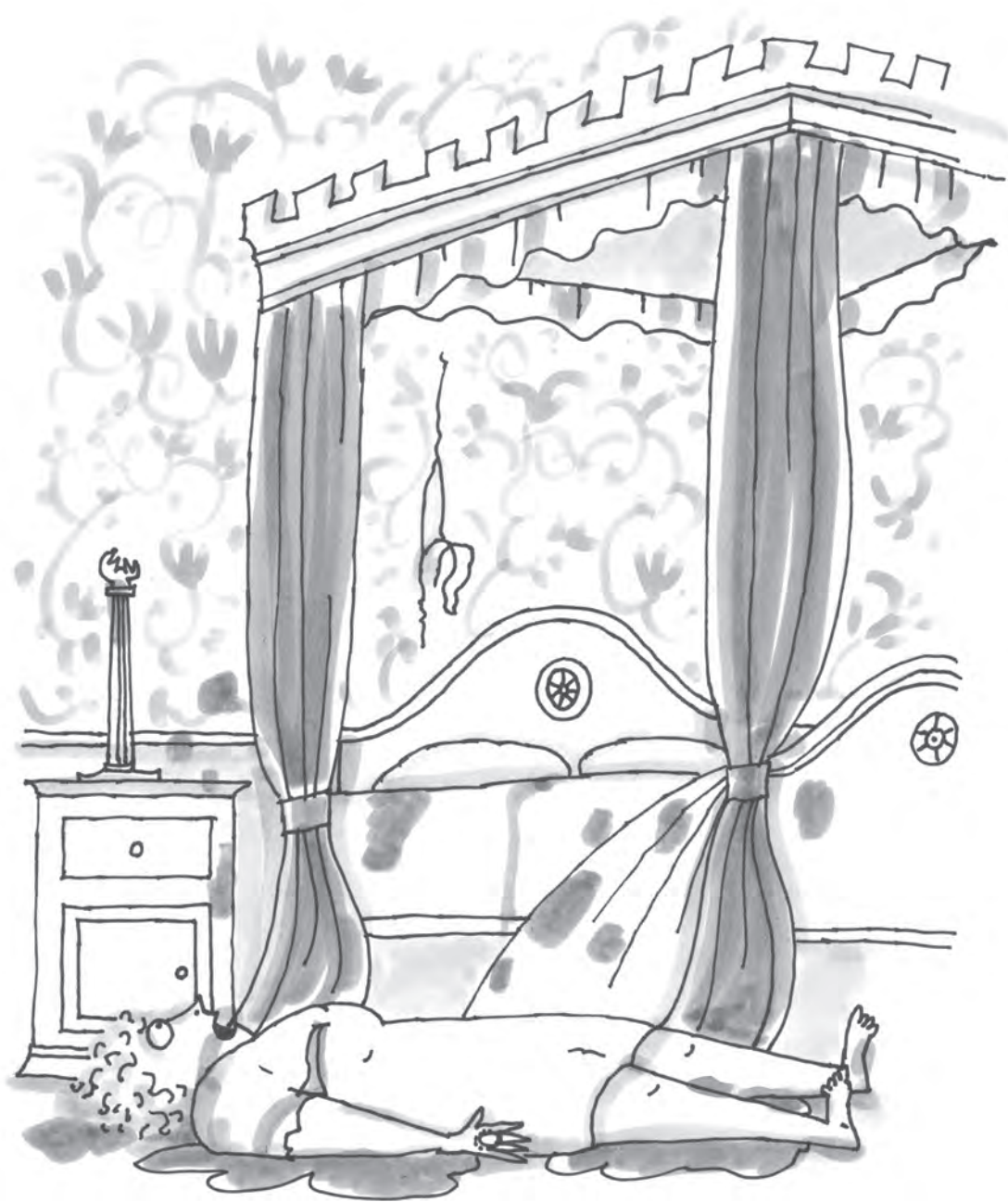
Plotseling zag hij haar. Aan de andere kant van het bed. Op de grond. Met een plas bloed om haar heen. Haar ogen open. Starend in het niets.

Hij stoof op haar af, pakte haar pols beet en concentreerde zich. Heel erg in de verte hoorde hij zijn naam. Geen hartslag. Dood.

Meneer Hopkens rende struikelend naar de badkamer. In een grote golf spuugde hij zijn maaltijd van die avond eruit. En nog een golf. Tot zijn maag leeg was en zijn keel brandde.

'Meneer Hopkens?' Het was mevrouw Van Breukelenhof.

Meneer Hopkens veegde met een tissue zijn mond schoon, nam een slok water uit de vergulde koperen kraan, haalde diep adem en stapte de badkamer uit. In de deuropening stond mevrouw Van Breukelenhof.

'Wat is er?' vroeg ze. Haar voorhoofd rimpelde.

'M-m-mevrouw L-l-lepelaar van Aaa...' Hij kwam er niet uit. 'Ze is dood. Vermoord!'

Hoofdstuk 2

Detective Matrix

Detective Matrix was zoals vele andere nachten in slaap gevallen op de enige sofa waar geen papieren of mappen op lagen. Een sliertje kwijl glibberde uit zijn mondhoek en bij iedere uitademing klonk een snurk zo hard als een drillboor. Plotseling vibreerde zijn telefoon in zijn broekzak. Hij schoot lijkwit van schrik overeind, herpakte zich en nam op, met een krakende stem. 'Eén goedenacht, met detective Matrix, met wie heb ik het genoeg?' sprak hij hoffelijk. Hij tuurde naar zijn horloge. Het was half een 's nachts.

Met horten en stoten klonk er een mannenstem die iets probeerde uit te leggen. Detective Matrix wachtte geduldig. Hij stak ondertussen zijn pijp aan en nam een flinke hijs. Rookwolkjes kringelden richting het hoge plafond met ornamenten.

Er was geen touw aan vast te knopen, dus toen de meneer was

